

Ett
fall
för
Paddy

av
Ulf Nilsson

BONNIER
CARLSEN

En söt liten polisstation.

I skogen fanns det en polisstation. Hade djuren något problem kunde de gå dit och få hjälp. En liten polisstation, rödmålad, med vitt kringfönstren. Ur skorstenen slingrade en smal rök upp mot himlen. Utanför fanns en trädgård med en gräsmatta och bärbuskar.

Denna kyliga dag om hösten var det fullt arbete på polisstationen. Man kunde höra ka-dånk, ka-dånk där inifrån. Ett stilla och fridfullt stämplingsarbete.

Men några små figurer tassade omkring utanför. De sprang mot en vinbärsbuske som stod en bit ifrån huset. Och där gömde de sig.

Inne på polisstationen arbetade de två kommissarierna. Kommissarie Gordon och kommissarie Paddy. Paddy var en ung mus. Just nu satt hon vid det stora skrivbordet. Hon hade sin fina uniformsmössa på sig. Hon bläddrade i viktiga polispaper och läste:

– Hmm, herr Grävling har hittat en blå halsduk ...

Det var Gordon som hade gjort anteckningen i morse. Kommissarie Gordon, den berömde kriminalkommissarien, alla bovars skräck.

Paddy kliade sig bakom det stora örat och tänkte. Så lyste hon upp. Och började bläddra i sina andra viktiga papper. Ja, där hittade hon det.

– Borttappat! läste hon. Fru Ekorre har tappat sin halsduk och vill genast ha den tillbaka (för det börjar bli kallt) om bara någon hittar den ...

Paddy visslade för sig själv och tänkte att hon snart skulle fråga ekorren vilken färg det var på hennes halsduk. Svarade hon ”blå” så var brottet löst.

Paddy skrev *Brottet troligen uppklarat!* och tog fram den fina stämpeln. Satte den på papperet, flyttade lite åt höger, sedan lite åt vänster och så stämplade hon så det tjongade i bordsskivan.

Så gick polisarbete till! Hon stämplade en gång till. Ka-dånk så att det hördes till och med om man stod utanför – eller hade gömt sig i polisens vinbärsbuske ...

– Brott och brott, mumlade hon sedan för sig själv. Hon suddade ut orden och skrev *Problemet är troligen löst* istället. Så stämplade hon en tredje gång.

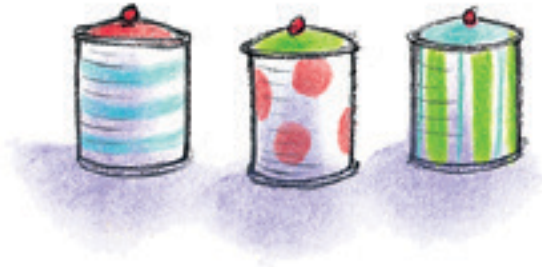
Sedan var det en arg farfar Grävling som sagt ”snorunge” till en liten mus som blev mycket ledsen. Där måste polisen gå in och uppfostra lite.

Alla djur i skogen skulle vara snälla mot varandra.

Var de sura för att de vaknat på fel sida, så fick de undvika andra djur eller i alla fall hålla sig tysta. Grävlingen skulle uppfostras. (Och den lilla musungen också, som faktiskt alltid var snorig.) Kadånk.

Sist denna dag skulle Paddy beställa hem nya kakor till de tre kakburkarna. Mycket viktigt uppdrag.

Det hade kommit nya sorter – kokospluttar, banankakor med sockerglitter och nougatkorvar med mintprickar. Paddy måste nog vänta tills Gordon vaknat. Det var viktigt att alla blev nöjda. Fast banankakor, det lät väldigt gott ...

Vad Paddy var glad och nöjd! Inuti sig kände hon sig alldeles rosa och ljusblå. Hon tog av sig mössan och pussade den. Hon älskade att vara polis och göra viktiga saker. Hon älskade polisstationen. En söt liten polisstation, som hon brukade säga till Gordon. Hon älskade skrivbordet och snurr-

stolen och stämpeln och det söta lilla fångelset. Ja, för fångelset var inget fängelse längre. Där stod två sängar och i dem sov kommissarierna.

Plötsligt hörde hon en snarkning, en riktigt mäktig kommissariesnarkning som fick fångelsegallret att darra.

Ute i vinbärsbusken gömde sig två figurer. De smög fram till fönstret och kikade in. Där fick de syn på den stora uppblåsta paddan under ett täcke.

De såg kommissarie Gordon som låg i en säng.

Gordon småsov, som han själv brukade kalla det.

Han hörde allt som skedde på polisstationen, varje papper som prasslade, varje litet hummande eller fnitter och varje stämpling.

Han njöt av att lyssna till det muntra arbetet. Men så dåsade han bort och drömde en snutt, fast vaknade till på nytt vid minsta lilla knarr från Paddys snurrstol. När han vaknat låg han och småtänkte lite. På sig själv till exempel.

Han var ganska gammal nu, 19 år. Han var trötta-
tare än förut och han trivdes mycket bra i sängen. En skön flanellpyjamas, kalla härliga lakan, ett värmande täcke och en riktigt mjuk kudde. Kunde man ha det bättre? Gordon småsuckade.

Han brukade gå upp på kvällen och dricka te med Paddy. Och äta en kvällskaka förstås.

Sedan satt han vid skrivbordet under natten, kanske slumrade han till lite ibland, men kom någon in som ville ha hjälp, så var han genast klarvaken.

Han skötte polisstationen hela natten. Då och då kunde han småäta en hemlig nattkaka. Och på morgonen serverade han morgonkakor till Paddy och sig själv innan han kröp till sängs.

Om det hände något riktigt hemskt så satte båda kommissarierna förstås på sig uniformsmössorna och gav sig av ut i skogen för att lösa fallet. Men det var sällan. Mest handlade polisarbetet om att en busunge kastat lite skräp på stora ängen, att en mullvad gått vilse eller att en igelkott råkat somna mitt på stigen. Små snälla brott, eller i alla fall oelaka, som Gordon brukade säga.

Det hände aldrig något riktigt hemskt. Och det var kommissarierna mycket glada för. Snälla djur i polisdistriktet, goda kakor, kalla lakan. Det kunde inte vara bättre.

Gordon småsomnade. Han hade en liten smådröm om när han var paddunge. Där satt han i kortbyxor och en stor solhatt och byggde ett högt paddslott av sand. Hans mamma stod bredvid och klappade i händerna.

– Vad duktig du är, lille Gordon. Vad jag är stolt över dig.

Vilken underbar dröm. Gordon vaknade till av Paddys muntra visslande. Och av ljud från någon figur som gick runt utanför huset så det prasslade i löven.

– Paddy, ropade Gordon. Du kan inte ana vilken dröm jag hade om min mamma. Hon var så snäll och glad ...

Paddys vissling tystnade. Paddy prasslade med ett papper.

– Paddy, sa Gordon. Var håller egentligen din mamma hus? Var är hon?

Nu slutade papperssprasslet också. Det blev alldeles tyst.

– Du förstår, Paddy, att mammor är så viktiga. När man tänker på sin mamma blir man glad inuti, även om man är mycket gammal ...

– Pip, sa Paddy.

Och var det en liten snyftning som hördes?

Gordon hann inte fundera mer över det, för nu smälldes dörren upp på vid gavel och två figurer rusade in på polisstationen.

Det finns sammanlagt fyra böcker om
Kommissarie Gordon och Paddy:

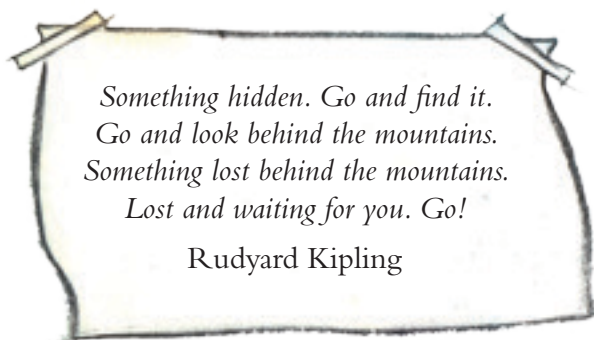
Det första fallet, 2012

Det sista fallet? 2015

Ett fall i alla fall, 2016

Ett fall för Paddy, 2017

Alla böckerna finns även som ljudböcker.

KOMMISSARIE GORDON – ETT FALL FÖR PADDY

© Text: Ulf Nilsson 2017

© Illustrationer: Gitte Spee 2017

En originalproduktion från Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Sättning: Marit Messing, Go Form

Typsnitt: Bembo

Repro: Italgraf Media, Stockholm

Tryckt i Lettland av Livonia Print, 2017

ISBN 978-91-638-9609-5

www.bonniercarlsen.se